Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2013. gada 17. septembrī*

Prasība atcelt tiesību aktu — Savienības 2011. finanšu gada vispārējā budžeta pieņemšana galīgajā variantā — Parlamenta priekšsēdētāja akts, ar kuru tiek paziņots par šo pieņemšanu galīgajā variantā — LESD 314. panta 9. punkts — Parlamenta un Padomes veikta Savienības gada budžeta noteikšana — LESD 314. panta pirmā daļa — Institucionālā līdzsvara princips — Pilnvaru piešķiršanas princips — Lojālas sadarbības pienākums — Būtisku procedūras noteikumu ievērošana

Lieta C-77/11

par prasību atcelt tiesību aktu atbilstoši LESD 263. pantam, ko 2011. gada 14. februārī cēla

Eiropas Savienības Padome, ko pārstāv *G. Maganza* un *M. Vitsentzatos*, pārstāvji,

prasītāja,

ko atbalsta

Spānijas Karaliste, ko pārstāv *N. Díaz Abad*, pārstāve,

persona, kas iestājusies lietā,

pret

Eiropas Parlamentu, ko pārstāv *C. Pennera* un *R. Passos*, kā arī *D. Gauci* un *R. Crowe*, pārstāvji,

atbildētājs.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], priekšsēdētāja vietnieks K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], palātu priekšsēdētāji M. Ilešičs [*M. Ilešič*], L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], A. Ross [*A. Rosas*] un M. Bergere [*M. Berger*], tiesneši E. Levits, A. O'Kīfs [*A. Ó Caoimh*], Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*], K. Toadere [*C. Toader*], Ž. Ž. Kāzels [*J.-J. Kasel*] (referents), M. Safjans [*M. Safjan*] un D. Švābi [*D. Šváby*],

ģenerāladvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],

sekretārs V. Turē [*V. Tourrès*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2013. gada 14. maija tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2013. gada 28. maija tiesas sēdē,

* Tiesvedības valoda – franču.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar savu prasību Eiropas Savienības Padome lūdz atcelt Eiropas Parlamenta priekšsēdētāja 2010. gada 15. decembra aktu 2011/125/ES, Euratom, ar kuru minētais priekšsēdētājs paziņo, ka LESD 314. pantā noteiktā budžeta procedūra ir izpildīta un līdz ar to Eiropas Savienības 2011. finanšu gada vispārējais budžets ir pieņemts galīgajā variantā (OV 2011, L 68, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētais akts").

Atbilstošās tiesību normas

2 Saskaņā ar LES 14. panta 1. punktu "Eiropas Parlaments kopīgi ar Padomi veic likumdošanas un budžeta pieņemšanas funkcijas [..]". Simetriski LES 16. panta 1. punktā ir noteikts, ka "Padome kopā ar Eiropas Parlamentu veic likumdošanas un budžeta pieņemšanas funkcijas [..]".

3 LESD 314. pantā ir noteikti posmi un termiņi, kas jāievēro budžeta procedūras gaitā. Tagad Parlamentam ir tādas pašas pilnvaras kā Padomei attiecībā uz visām budžeta apropriācijām. Turklāt Padome nevar uzspiest budžetu bez Parlamenta piekrišanas. Savukārt, kā tas izriet no LESD 314. panta 7. punkta, Parlamentam noteiktos apstākļos, t.i., tad, ja tas nodrošina ievērojamu balsu vairākumu, var būt galavārds un tas var pabeigt budžeta procedūru bez Padomes piekrišanas.

4 LESD 314. panta noteikumi, kuriem ir vislielākā nozīme saistībā ar izskatāmo prasību, ir šā panta pirmā daļa un 9. punkts.

5 Saskaņā ar LESD 314. panta pirmo daļu "Parlaments un Padome saskaņā ar īpašu likumdošanas procedūru nosaka Savienības gada budžetu [..]".

6 Savukārt LESD 314. panta 9. punktā ir paredzēts, ka, "kad šajā pantā paredzētā procedūra ir beigusies, [..] Parlamenta priekšsēdētājs paziņo, ka budžets ir pieņemts galīgajā variantā".

Tiesvedības priekšvēsture un apstrīdētais akts

7 2009. gada 15. decembrī Padome atgādināja Parlamentam par tās kā leģislatīva akta, ar kuru tiek noteikts budžets, līdzautores prerogatīvām saskaņā ar Līgumu par Eiropas Savienības darbību, ierosinot parakstīt kopā ar Parlamenta priekšsēdētāju aktu, ar kuru tiek noteikts šis budžets.

8 Parlamenta priekšsēdētājs, neraugoties uz Padomes lūgumu, 2009. gada 17. decembrī viens pats pieņēma un parakstīja Savienības 2010. gada finanšu gada budžetu.

9 Budžeta procedūras attiecībā uz 2011. finanšu gadu ietvaros Padomes priekšsēdētājs 2010. gada 12. novembrī nosūtīja Parlamenta priekšsēdētājam vēstuli, kurā norādīja, ka pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā Padomes priekšsēdētājam un Parlamenta priekšsēdētājam būtu abiem jāparaksta tiesību akts, ar kuru tiek noteikts Savienības gada budžets, jo abas šīs iestādes ir minētā tiesību akta līdzautores. Minētais tiesību akts būtu jānošķir no Parlamenta priekšsēdētāja akta, ar ko saskaņā ar LESD 314. panta 9. punktu tiek paziņots, ka budžets ir pieņemts galīgajā variantā.

10 Padome 2010. gada 10. decembrī pieņēma savu nostāju par Savienības 2011. finanšu gada budžeta projektu. Šai nostājai tā pievienoja Parlamenta un Padomes lēmuma, ar kuru tiek noteikts Eiropas Savienības 2011. finanšu gada vispārējais budžets, projektu.

11 2010. gada 14. decembra vēstulē, ko Padome saņēmusi 2010. gada 17. decembrī, Parlamenta priekšsēdētājs norādīja, ka viņš nevar piekrist Padomes viedoklim par to, ka akts, ar kuru tiek noteikts Savienības budžets, būtu jāparaksta abu šo iestāžu priekšsēdētājiem.

12 2010. gada 15. decembrī, pēc tam, kad Parlaments plenārsēdē bija nobalsojis par 2011. gada finanšu gada budžetu, Padomes priekšsēdētājs paziņoja: "Parlaments [..] ir apstiprinājis Padomes nostāju attiecībā uz 2011. gada budžeta projektu bez grozījumiem. Acīmredzami, ka Padomes vārdā es varu tikai atzinīgi novērtēt mūsu kopīgo vienošanos par 2011. gada budžetu".

13 Tajā pašā dienā Padomes priekšsēdētājs nosūtīja Parlamenta priekšsēdētājam vēstuli, kurā viņš atzinīgi novērtēja pozitīvo Parlamenta balsojumu par 2011. finanšu gada budžeta projektu un atgādināja, ka Līgumā par Eiropas Savienības darbību ir paredzēts, ka budžetu nosaka Parlaments un Padome. Šai vēstulei viņš pievienoja Parlamenta un Padomes lēmuma, ar ko nosaka Savienības 2011. finanšu gada vispārējo budžetu, projektu, kuru pats parakstīja, un bija paredzēts, ka to parakstīs arī Parlamenta priekšsēdētājs.

14 Tāpat 2010. gada 15. decembrī tika pieņemts apstrīdētais akts. Šā akta, ko parakstījis tikai Parlamenta priekšsēdētājs, vienīgajā pantā ir paredzēts, ka "Līguma par Eiropas Savienības darbību 314. pantā noteiktā procedūra ir izpildīta un [..] Savienības 2011. finanšu gada vispārējais budžets ir pieņemts galīgajā variantā".

Lietas dalībnieku prasījumi un tiesvedība Tiesā

15 Padomes prasījumi Tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto aktu;

— atzīt Savienības 2011. finanšu gada budžeta sekas par galīgām līdz brīdim, kad šis budžets tiks noteikts ar Līgumiem atbilstošu leģislatīvu aktu, un

— piespriest Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

16 Parlamenta prasījumi Tiesai ir šādi:

— noraidīt Padomes prasību, un

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

17 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2011. gada 29. jūnija rīkojumu Spānijas Karalistei tika atļauts iestāties lietā Padomes prasījumu atbalstam.

Par prasību

Lietas dalībnieku argumenti

18 Pamatojot savu prasību, Padome norāda, ka ar Lisabonas līgumu budžeta procedūra esot ievērojami grozīta tādējādi, ka Parlaments un Padome esot kļuvuši par līdztiesīgiem partneriem, tostarp likvidējot atšķirību starp obligātajiem un neobligātajiem izdevumiem un nosakot, ka abas attiecīgās iestādes izskata budžeta projektu tikai vienā lasījumā.

19 Padomes ieskatā galvenais grozījums attiecas uz LESD 314. panta pirmo daļu. Ar šo normu, aplūkojot to kopsakarā ar citām Līgumu normām, tagad esot paredzēts, ka procedūras beigās kopīgi tiek pieņemts leģislatīvs akts, kuru parakstījuši abu attiecīgo iestāžu priekšsēdētāji.

20 Līdz ar to prakse, kas bija spēkā saskaņā ar Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un saskaņā ar kuru Parlamenta priekšsēdētājs viens pats paziņoja par budžeta procedūras beigām, vairs neesot piemērojama.

21 Padomes prasības pieteikumā ir izvirzīti četri pamati. Pirmais prasības pamats ir par to, ka neesot abu attiecīgo iestāžu priekšsēdētāju parakstīta leģislatīva akta, ar ko tiek noteikts Savienības gada budžets, un ka tādējādi esot pārkāpts LESD 288., 289., 296. un 314. pants. Otrais prasības pamats ir par LESD 314. pantā paredzētā institucionālā līdzsvara principa neievērošanu. Trešais prasības pamats ir par pilnvaru piešķiršanas principa un LES 13. panta 2. punktā noteiktā lojālas sadarbības pienākuma pārkāpumu. Ceturtais prasības pamats, kas izvirzīts pakārtoti, ir par būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu.

22 Pirmkārt, Padome uzskata, ka Savienības gada budžets, kā arī budžeta grozījumi tagad – atbilstoši ar Lisabonas līgumu ieviestajai reformai – esot jānosaka ar kopīgu leģislatīvu aktu. Tādējādi Padome par novecojušu uzskata judikatūru, kas izriet no 1986. gada 3. jūlija sprieduma lietā 34/86 Padome/Parlaments (*Recueil*, 2155. lpp.), it īpaši minētā sprieduma 8. punktu, kurā Tiesa ir nospriedusi, ka tieši Parlamenta priekšsēdētājs oficiāli paziņo, ka budžeta pieņemšanas procedūra ir beigusies, pieņemot budžetu galīgajā variantā, un tādējādi padara budžetu saistošu gan iestādēm, gan dalībvalstīm.

23 Padomes skatījumā no LESD 314. panta skaidri izrietot, ka Parlaments un Padome, nosakot budžetu, tagad lemj "saskaņā ar īpašu likumdošanas procedūru". Atbilstoši LESD 289. panta 3. punktam minētajā procedūrā esot jāpieņem leģislatīvs akts. Saskaņā ar LESD 288. pantu un 289. panta 2. punktu šim aktam esot jābūt regulas, direktīvas vai lēmuma formā.

24 Turklāt Padome no apstākļa, ka abām iestādēm ir piešķirtas vienādas pilnvaras, secina, ka konkrētajā gadījumā runa esot par specifisku īpašu likumdošanas procedūru, jo tajā esot divi galvenie dalībnieki.

25 Padome atgādina, ka – līdzīgi LESD 294. pantā paredzētajai parastajai likumdošanas procedūrai – attiecībā uz Savienības gada budžetu LESD 314. pantā esot tieši noteikts, ka abas iestādes vienojas par kopīgu dokumentu, kas sagatavots Samierināšanas komitejā.

26 Saskaņā ar LESD 297. panta 1. punkta otro daļu aktus, kas pieņemti saskaņā ar īpašu likumdošanas procedūru, principā parakstot tās iestādes priekšsēdētājs, kura šos aktus pieņem. Tā kā Savienības gada budžets esot kopīga darba rezultāts, galīgajā aktā tādējādi esot noteikti jābūt abu attiecīgo iestāžu priekšsēdētāju parakstiem.

27 No tā izrietot, ka Parlamenta priekšsēdētāja akts, ar kuru tiek paziņots par Savienības gada budžeta pieņemšanu galīgajā variantā, nevarot būt leģislatīvs akts atbilstoši Līgumam par Eiropas Savienības darbību.

28 Otrkārt, Padome uzskata, ka Parlamenta priekšsēdētājs, viens pats parakstot 2011. finanšu gada budžetu, esot pārkāpis ar LESD 314. pantu izveidoto jauno institucionālo līdzsvaru. Citiem vārdiem sakot, Parlamenta priekšsēdētājs esot rīkojies *ultra vires*.

29 Treškārt, Padome atgādina tās centienus rast abpusēji pieņemamu risinājumu. Parlamenta priekšsēdētājs, ignorējot šos centienus, neesot izpildījis pienākumu nodrošināt lojālu sadarbību, kādai ir jāvalda attiecībās starp iestādēm saskaņā ar LES 13. panta 2. punktu.

30 Ceturtkārt, Padome uzskata, ka apstrīdētais akts būtu jāatceļ būtisku procedūras noteikumu pārkāpuma dēļ. Proti, Padome norāda, ka minētais akts ir pieņemts, lai gan neesot bijusi panākta vienošanās par akta, ar kuru būtu jākonstatē Savienības gada budžeta pieņemšana galīgajā variantā, veidu.

31 Katrā ziņā Padome lūdz Tiesu, kamēr nav novērsts konstatētais prettiesiskums, atbilstoši LESD 264. panta otrajai daļai atstāt spēkā Savienības 2011. finanšu gada budžeta sekas attiecībā uz kārtējo gadu.

32 Spānijas Karaliste pilnībā atbalsta Padomes argumentus.

33 Parlaments atzīst, ka ar budžeta procedūru esot paredzēts, ka Parlaments un Padome darbojas kopā, lai panāktu vienošanos. Tas tā arī esot bijis Savienības 2011. finanšu gada budžeta gadījumā. Tomēr atšķirībā no parastās likumdošanas procedūras šī sadarbība nenoslēdzoties ar kādu autonomu tiesību aktu regulas, direktīvas vai lēmuma formā.

34 Parlaments atgādina, ka pati Padome esot atzinusi, ka starp abām attiecīgajām iestādēm panāktā vienošanās par budžeta projektu viena pati nevar radīt tiesiskās sekas.

35 Tātad, lai ļautu budžetam radīt tiesiskās sekas, kas būtu saistošas gan iestādēm, gan dalībvalstīm, esot nepieciešama Parlamenta priekšsēdētāja rīcība, kā tas izrietot no LESD 314. panta 9. punkta. Šī rīcība, kā to esot atgādinājis ģenerāladvokāts F. Dž. Mančīni [*F. G. Mancini*] savos secinājumos saistībā ar iepriekšminēto spriedumu lietā Padome/Parlaments, izpaužoties kā papildu akts.

36 Parlamenta ieskatā tā priekšsēdētāja akts balstoties uz pilnvarām, kas ir piešķirtas konkrēti šīs iestādes priekšsēdētājam. Tas pamatojoties uz pabeigtās budžeta procedūras likumības vērtējumu. Runa esot par autonomu aktu, kas neveidojot Parlamenta locekļu vairākuma gribas izpausmi. Tas esot uzskatāms par Parlamenta priekšsēdētāja veicamo pārbaudi attiecībā uz budžeta procedūras atbilstību Līgumam par Eiropas Savienības darbību.

37 Ņemot vērā iepriekš minēto, Parlaments noraida Padomes argumentu, saskaņā ar kuru ar LESD 314. pantu esot paredzēts procedūras beigās pieņemt kopīgu leģislatīvu aktu, lai Savienības gada budžets iegūtu saistošu spēku.

38 Ja Lisabonas līguma autori būtu vēlējušies mainīt Parlamenta priekšsēdētāja pilnvaras attiecībā uz procedūras pabeigšanu, viņi LESD 314. panta 9. punktā nebūtu saglabājuši normu, kas ir identiska EKL 272. panta 7. punktā ietvertajai normai.

39 Parlaments norāda, ka budžeta specifiskums esot saistīts ar to, ka pēc būtības tas esot tikai grāmatvedības dokuments, kurā esot ietvertas vienīgi tāmes par ieņēmumiem un izdevumiem, un, lai šīs tāmes varētu kļūt par atļaujām veikt izdevumus, attiecīgā brīdī esot jāpieņem pamatakts. Ņemot vērā šo specifiskumu, Parlaments uzskata, ka Savienības gada budžets tiek pieņemts saskaņā ar *sui generis* procedūru, kurā ņemta vērā nepieciešamība formalizēt budžeta pieņemšanu līdz gada beigām, lai izvairītos no "provizorisko divpadsmitdaļu sistēmas" piemērošanas.

40 Tādējādi Līgumā par Eiropas Savienības darbību neesot paredzēts, ka aktā, ar kuru tiek pieņemts budžets, būtu abu attiecīgo iestāžu priekšsēdētāju paraksti.

41 Atgādinot par budžeta procedūras specifiskumu salīdzinājumā ar parasto likumdošanas procedūru, Parlaments nepiekrīt tēzei, ka vienai iestādei nevarot būt galavārds attiecībā pret otru iestādi tādēļ, ka projekts esot jāpieņem saskaņā ar koplēmuma procedūru.

42 Šajā ziņā Parlaments atgādina LESD 314. panta 7. punkta formulējumu, kurā esot paredzēts gadījums, kad Parlamenta priekšsēdētājam ir jākonstatē, ka Savienības gada budžets ir pieņemts, lai gan Padome ir noraidījusi kopīgo dokumentu, par kuru panākta vienošanās Samierināšanas komitejā notikušo sarunu rezultātā.

43 Pārliecināts, ka tas rīkojas atbilstoši Līguma par Eiropas Savienības darbību tekstam un garam, Parlaments uzskata, ka tas nekādā ziņā neesot pārkāpis pilnvaru piešķiršanas principu. Turpretim šis princips tiktu pārkāpts, ja Parlaments būtu piekāpies Padomes gribai noslēgt budžeta procedūru ar autonoma leģislatīvā akta pieņemšanu, kas esot raksturīga parastajai likumdošanas procedūrai.

44 Visbeidzot, Parlaments nepiekrīt apgalvojumam, ka tas neesot ievērojis LES 13. panta 2. punktā paredzēto lojālas sadarbības principu, ņemot vērā, ka šīs iestādes priekšsēdētājs 2010. gada 14. decembrī, t.i., vienu dienu pirms balsojuma par 2011. finanšu gada budžetu Parlamentā, bija informējis Padomi par savu nostāju.

45 Tāpat Parlaments, pārliecināts, ka kopš kopīgā dokumenta sagatavošanas brīža tas ir ievērojis LESD 314. panta 9. punktu, nepiekrīt Padomes izteiktajam pārmetumam, ka tas esot pārkāpis būtiskus procedūras noteikumus.

Tiesas vērtējums

46 Vispirms ir jāatgādina, ka Savienības budžeta noteikšanas procedūru reglamentē LESD 314. panta normas. LESD 314. panta pirmajā daļā ir noteikts, ka budžets tiek pieņemts saskaņā ar īpašu likumdošanas procedūru.

47 Padomes argumentācija, uz kuru balstīti tās pirmie trīs pamati un kurā budžeta procedūra ir pielīdzināta LESD 294. pantā paredzētajai parastajai likumdošanas procedūrai, uzreiz ir jānoraida. Proti, ar dažādām LESD 314. panta normām ir izveidota īpaša likumdošanas procedūra Savienības budžeta pieņemšanai, kas pielāgota budžeta specifiskumam un kas noslēdzas ar minētā panta 9. punktā paredzēto aktu. Saskaņā ar šo pēdējo normu, "kad [Savienības budžeta noteikšanas] procedūra ir beigusies, Eiropas Parlamenta priekšsēdētājs paziņo, ka budžets ir pieņemts galīgajā variantā".

48 Turpinājumā ir jākonstatē, ka apstrīdētais akts ir pamatots ar LESD 314. pantu, it īpaši šā panta 9. punktu.

49 No paša LESD 314. panta 9. punkta formulējuma izriet, ka ar aktu, kas pamatots ar šo tiesību normu, noslēdzas Savienības budžeta noteikšanas procedūra un ka to Parlamenta priekšsēdētājs paraksta viens pats.

50 Tādēļ pretēji tam, ko apgalvo Padome un Spānijas Karaliste, LESD 314. pantā paredzētā procedūra nenoslēdzas ar Parlamenta un Padomes priekšsēdētāju kopīgi parakstītu aktu. Tieši uz LESD 314. panta 9. punktu balstītais akts, ar kuru Parlamenta priekšsēdētājs pēc procedūras likumības pārbaudes paziņo, ka budžets ir pieņemts galīgajā variantā, ir uzskatāms par Savienības budžeta pieņemšanas procedūras nobeiguma stadiju un padara budžetu saistošu.

51 Tādējādi Tiesa ir nospriedusi, ka aktu, kas balstīts uz EEK līguma 203. panta 7. punktu, kura formulējums atbilst LESD 314. panta 9. punkta formulējumam, pirmkārt, pieņem Parlamenta priekšsēdētājs kā Parlamenta struktūrvienība un tādēļ šis akts ir attiecināms uz minēto iestādi, un, otrkārt, ka ar minēto aktu budžetam tiek piešķirts saistošs spēks gan attiecībā uz iestādēm, gan dalībvalstīm (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Padome/Parlaments, 8. punkts).

52 Padome un Spānijas Karaliste tomēr apgalvo, ka apstāklis, ka ar Lisabonas līgumu LESD 314. panta pirmajā daļā ir iekļauta norma, atbilstoši kurai "Eiropas Parlaments un Padome saskaņā ar īpašu likumdošanas procedūru nosaka Savienības gada budžetu", ietekmē tiesiskās sekas, kas ar iepriekš minēto spriedumu lietā Padome/Parlaments ir atzītas Parlamenta priekšsēdētāja aktam, ar kuru tiek paziņots par budžeta pieņemšanu galīgajā variantā. Proti, saskaņā ar minēto tiesību normu budžets galīgajā variantā esot jāpieņem ar Parlamenta un Padomes aktu, ko kopīgi parakstījuši minēto iestāžu priekšsēdētāji. Akts, kas tiek pieņemts uz LESD 314. panta 9. punkta pamata, esot vienīgi Parlamenta priekšsēdētāja pieņemts deklaratīvs akts.

53 Šādai argumentācijai nevar piekrist.

54 LESD 314. panta pirmā daļa, apstiprinot, ka Parlaments un Padome nosaka Savienības budžetu, atgādina, ka saskaņā ar LES 14. panta 1. punktu un 16. panta 1. punktu šīs iestādes kopīgi pilda budžeta pieņemšanas funkcijas.

55 Tomēr LESD 314. panta pirmajā daļā ir precizēts, ka budžetu nosaka "saskaņā ar šādiem noteikumiem". Taču nevienā LESD 314. panta normā nav paredzēts budžeta procedūras noslēgumā pieņemt aktu, ko kopīgi parakstītu Parlamenta un Padomes priekšsēdētāji.

56 Tātad tieši Parlamenta priekšsēdētājs kā šīs iestādes struktūrvienība, pieņemot uz LESD 314. panta 9. punktu balstīto aktu, padara Savienības budžetu saistošu tādas procedūras beigās, kurā kopīgi darbojas Parlaments un Padome (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Padome/Parlaments, 8. punkts).

57 Padome un Spānijas Karaliste papildus norāda, ka apstrīdētais akts, kas ir pieņemts saskaņā ar īpašu likumdošanas procedūru, esot prettiesisks, jo pretēji tam, kas paredzēts LESD 288. pantā un 289. panta 2. punktā, tas neesot pieņemts regulas, direktīvas vai lēmuma formā.

58 Šis arguments arī ir jānoraida.

59 Proti, ir jāatgādina, ka LESD 314. pantā ir paredzēta īpaša likumdošanas procedūra, kas pielāgota budžeta raksturam, kurš būtībā ir grāmatvedības dokuments ar tāmēm par visiem ieņēmumiem un izdevumiem, kuri Savienībā ir veicami noteiktā laika posmā. Pēc Parlamenta priekšsēdētāja veiktās pārbaudes par procedūras atbilstību LESD normām šis dokuments tiek pievienots aktam, ar kuru šis priekšsēdētājs, pamatojoties uz LESD 314. panta 9. punktu, paziņo, ka budžets ir pieņemts galīgajā variantā.

60 Lai gan uz LESD 314. panta 9. punktu balstītais akts ir īpašas likumdošanas procedūras rezultāts, budžeta rakstura dēļ tas netiek pieņemts leģislatīvā akta kā tāda formā LESD 288. panta un 289. panta 2. punkta izpratnē, bet katrā ziņā veido apstrīdamu aktu LESD 263. panta izpratnē, ciktāl tas padara Savienības budžetu saistošu.

61 Padome apgalvo arī, ka ar apstrīdēto aktu esot pārkāptas tai ar LESD 296. panta pirmo daļu piešķirtās prerogatīvas. Minētajā tiesību normā ir noteikts, ka, "ja Līgumos nav noteikts, kāda veida akti ir jāpieņem, iestādes pašas to nolemj atkarībā no katra attiecīgā gadījuma, atbilstīgi piemērojamām procedūrām un ievērojot proporcionalitātes principu". Šajā ziņā Padome norāda, ka, tā kā LESD 314. pantā neesot precizēts akta, ar kuru tiek pieņemts Savienības budžets, veids, Parlamentam šis jautājums esot bijis jāsaskaņo ar Padomi. LESD 296. panta pirmajā daļā noteiktās iezīmes liekot secināt, ka akts, ar kuru tiek noteikts budžets, esot kopīgi jāparaksta abu attiecīgo iestāžu priekšsēdētājiem.

62 Arī šim argumentam nevar piekrist.

63 Proti, LESD 296. panta pirmā daļa nav piemērojama LESD 314. pantā paredzētās budžeta procedūras ietvaros, jo pēdējā minētajā pantā, it īpaši tā 9. punktā, ir tieši noteikts, ka minētā procedūra noslēdzas ar tāda Parlamenta akta pieņemšanu, kuru paraksta minētās iestādes priekšsēdētājs.

64 Turklāt Padome apgalvo, ka Parlamenta priekšsēdētājs, pieņemot apstrīdēto aktu, neesot izpildījis lojālas sadarbības principu, kuram ir jāvalda attiecībās starp iestādēm. Konkrēti, tā pārmet, ka Parlamenta priekšsēdētājs nav atbalstījis tās centienus rast Līgumiem atbilstošu, abpusēji pieņemamu risinājumu, kurā būtu ievērotas gan iestāžu pilnvaras, gan Parlamenta priekšsēdētāja prerogatīvas. Tā arī norāda, ka Parlamenta priekšsēdētājs neinformēja Padomes priekšsēdētāju par savas 2010. gada 14. decembra vēstules saturu dienā, proti, 2010. gada 15. decembrī, kad notika balsojums par budžetu plenārsēdē, lai gan viņš arī tajā piedalījās.

65 Šāda argumentācija arī nav atbalstāma.

66 Proti, no lietas materiāliem, it īpaši no šā sprieduma 12. punktā citētā paziņojuma, skaidri izriet, ka 2010. gada 15. decembrī Parlaments un Padome ir vienojušies par 2011. finanšu gada budžeta saturu. Tas, ka abu šo iestāžu starpā pastāvēja strīds par šīs vienošanās formalizēšanu, neliedza Parlamenta priekšsēdētājam 2010. gada 15. decembrī paziņot, ka LESD 314. pantā paredzētā procedūra ir beigusies un ka Savienības 2011. finanšu gada vispārējais budžets ir pieņemts galīgajā variantā.

67 Tā kā saskaņā ar LESD 314. panta 9. punktu vienīgi Parlamenta priekšsēdētājs ir pilnvarots parakstīt apstrīdēto aktu, nevar būt ne runas par Parlamenta priekšsēdētāja pieļautu lojālas sadarbības pienākuma pārkāpumu.

68 No visa iepriekš minētā izriet, ka pirmie trīs prasības pamati ir jānoraida.

69 Visbeidzot, Padome un Spānijas Karaliste pakārtoti apgalvo, ka apstrīdētais akts ir jāatceļ būtisku procedūras noteikumu pārkāpuma dēļ, jo no brīža, kad Parlamenta priekšsēdētājs skaidri apzinājās Parlamenta un Padomes domstarpības par to, kāda veida akts reglamentē budžeta pieņemšanu, viņš nevarēja paziņot, ka 2011. finanšu gada budžeta pieņemšanas procedūra ir beigusies.

70 Tomēr, tā kā 2010. gada 15. decembrī Parlaments un Padome bija vienojušies par 2011. finanšu gada budžeta saturu, Parlamenta priekšsēdētājs pilnībā atbilstoši LESD 314. panta normām bija tiesīgs tajā pašā dienā pieņemt apstrīdēto aktu.

71 Tātad šis pēdējais prasības pamats arī nevar tikt apmierināts.

72 No visa iepriekš minētā izriet, ka prasība ir noraidāma.

Par tiesāšanās izdevumiem

73 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 138. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Padomei spriedums ir nelabvēlīgs un Parlaments ir prasījis tai piespriest atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ir jāpiespriež Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Piemērojot tā paša reglamenta 140. panta 1. punktu, Spānijas Karaliste, kas ir iestājusies lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) Eiropas Savienības Padome atlīdzina tiesāšanās izdevumus;

3) Spānijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

[Paraksti]